

NIEUWSBRIEF

STICHTING VETERANEN

OEGSTGEEST

Jaargang 3 - nummer 7

juli 2024

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : st.veteranen.oegstgeest@gmail.com

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

(Bij de voorplaat: 28 juni 2024 tijdens de Veteranenbijeenkomst Oegstgeest)

Inhoudsopgave:

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Van het Bestuur/Redactie.
3. De Veteranenpen: Het verhaal van Piet van Leeuwen.
4. Herdenking bij het Halifax-monument.
5. Veteranencafé.
6. Bespreking in Voorhout
7. Veteranenbijeenkomst gemeente Oegstgeest.
8. Medaille Verdediging en Veiligheid.
9. Humor in uniform.
10. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO.

*Voorzitter
Joop Verdonk*

*Secretaris
Barbera Hermans-Groen*

*Penningmeester
& Redacteur
Bert Hermans*

*Alg. bestuurslid
tevens Hoofdredacteur
Willem van den Houten*

*Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa*

2. Mededelingen van het bestuur.

- **Veteranencafés in 2024**

11 juli, 8 augustus, 12 september, 10 oktober, 14 november en op 12 december 2024. Van 16:00 tot 18:00 uur kunnen alle veteranen en oud-geüniformeerden van Oegstgeest en omstreken weer terecht in de Bomenzaal van het Dorpscentrum. Mocht het een warme dag zijn, dan zitten we buiten in de tuin van het Dorpscentrum. Consumptie-muntjes zijn ter plaatse te koop bij de penningmeester à € 2,- per stuk.

*Tijdens de Veteranencafés verzorgt de Leo Kannerschool de hapjes.
De hapjes/snacks zullen worden bekostigd door het bestuur.
AUB zelf géén etenswaren meebrengen.*

- Herdenking formele einde 2e Wereldoorlog

Op donderdag **15 augustus 2024 om 12:00 uur** houden we een kleine herdenking bij het Oorlogsmonument in het Bos van Wijckerslooth te Oegstgeest. We leggen er dan zonnebloemen, bij zowel het Oorlogsmonument als bij de Plaquette ter herdenking van de Gevallenen in voormalig Nederlands Indië 1945 – 1950.

Ondanks dat het maar een zeer kleinschalige herdenking betreft, is de gehele achterban van onze stichting hierbij van harte welkom.

De Plaquette van de Gevallenen Ned. Indië aan de achterzijde van het Oorlogsmonument.

- Uitvaart Louis Groothuis.

Op maandag 17 juni j.l. –om 11.00 uur- zijn twee bestuursleden van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) aanwezig geweest bij de uitvaart van Louis Groothuis in Lisse. E.e.a. vond plaats in de aula van het Crematorium Duin- en Bollenstreek.

Louis Groothuis, die in het verleden bij de Koninklijke Landmacht heeft gediend, was een trouw bezoeker aan de Indische maaltijden in “Huize Tempo Doeloe” in Sassenheim. Toen dit Veteranen Ontmoetings Centrum (VOCD&B) gesloten werd, kwam hij met zijn dochter ook naar de saamhorigheidsmaaltijden in Oegstgeest. De heer Groothuis is 85 jaar geworden. Moge hij rusten in vrede.

- Onderhoud Oorlogsgraven.

Op 6 juli a.s. is er weer onderhoud bij de Oorlogsgraven. We verzamelen om 11:00 uur op de begraafplaats van het Groene Kerkje bij de Oorlogsgraven.

3. De Veteranenpen.

Door: Piet van Leeuwen

Aan mij nu de eer voor het hanteren van de ganzenveer.

Ik ben geboren en getogen op het platteland van het dorp Voorhout. Met het dorp zelf had ik weinig binding, want ik ging op school in de omliggende gemeenten. Ik kwam er alleen voor het gemeentehuis, de dokter, de bank en mijn oma. Mijn interesse voor schepen was er al zolang ik me kan herinneren. Het lot heeft mij bij de Koninklijke Marine gebracht.

Mijn diensttijd ving aan als dienstplichtige (1976) en eindigde eind 1991 in de rang van sergeant. In die tijd is er veel gebeurd en daar mag ik dankzij Ralph iets over gaan vertellen.

Het is hierbij niet mijn bedoeling in detail te treden over de vele operationele plaatsingen, behalve als dat past in een bepaalde gebeurtenis.

Mijn eerste kennismaking met de Krijgsmacht begon met de keuring in Hollandse Rading. Al gauw bleek ik geschikt te zijn voor de Landmacht en de Marine. Ook voor het korps Mariniers, en daar lag mijn voorkeur. Helaas was er op dat moment geen plaats voor een dienstplichtig militair dus werd het de vloot.

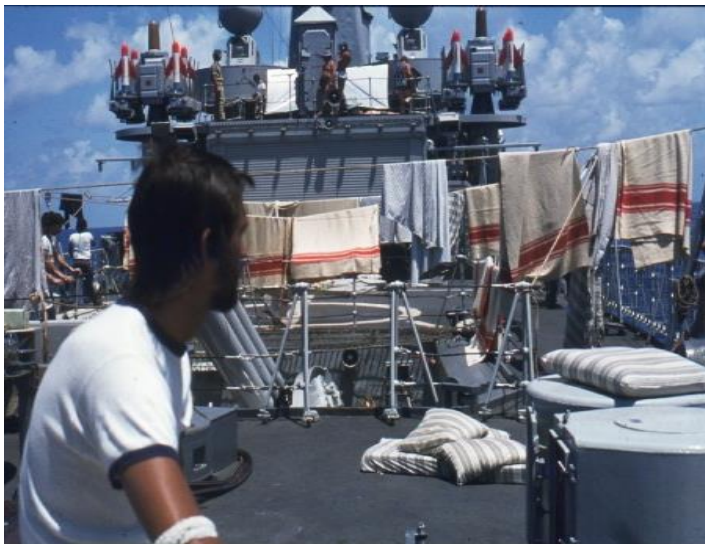
Ik mocht kiezen binnen de operationele dienst tussen de dienstvakken sonar of radar. Het werd sonar, en zo kwam ik op Hr. Ms. Evertsen (F815) terecht al sonar-operator, na eerst de Eerste Militaire Vorming te hebben ondergaan. De opleiding volgde op de Operationele School in Den Helder. We moesten eerst opwerken rond de baai van Scapa Flow in de Orkney-eilanden en het Kanaal onder Engeland. De Evertsen was voorbestemd om deel uit te gaan maken van een permanent NAVO-eskader dat STANAVFORLANT (STANDING NAVAl FORce atLANTic) werd genoemd.

De duur zou 6 maanden zijn. En zo bevond ik me als Matroos 3e klas zee milicien (gekscherend aangevuld met ZV=zonder vooruitzichten) aan boord van een fregat

van de Speijk-klasse. Een schip, afgeleid van de Britse Leander-klasse, maar geheel ingericht naar Nederlandse maatstaven. Tegen onderzeeboten: een Sonar dome onder de boeg, een afzinkbare sonar aan een kabel op het achterschip, een mortierinstallatie voor dieptebommen achter het vliegdek en een Wasp-helikopter voor het afwerpen van torpedo's. Het is altijd lastig een ozbt te vinden, zeker als deze onder een temperatuurslaag zit of in een laag met een verschillend zoutgehalte (saliniteit).

De "Fisch" kan dan met een haspel uitgevield worden om in- of onder deze lagen te "kijken". Zodoende bedienden wij twee verschillende sonarinstallaties. We gingen een rondje Atlantische Oceaan en Caribische Zee doen, waarbij flink geoefend zou gaan worden.

Vlagvertoon en havenbezoek hoorden daar natuurlijk bij. Nu is het algemeen bekend dat je in de tropen altijd last hebt van grote dorst en we hebben dan ook onze uiterste best gedaan om onze conditie zodanig op peil te houden, zodat we operationeel inzetbaar zouden blijven onder alle omstandigheden. Ik kwam er al vrij snel achter dat de KM een blijvertje zou gaan worden en het geen enkel probleem zou zijn als mij gevraagd zou worden om bij te tekenen.

"Vlagvertoon op de Hr.Ms. Evertsen"

Ik was vrije jongen, zoals dat heette, en als oudste van zes broers waren ze blij dat ze geregeld van mij af waren. Een huis in de buurt van Den Helder zag ik niet zitten, dus was ik stevast boordplaatser. Mijn (weekend) verlof bracht ik door bij mijn ouders, en de meute.

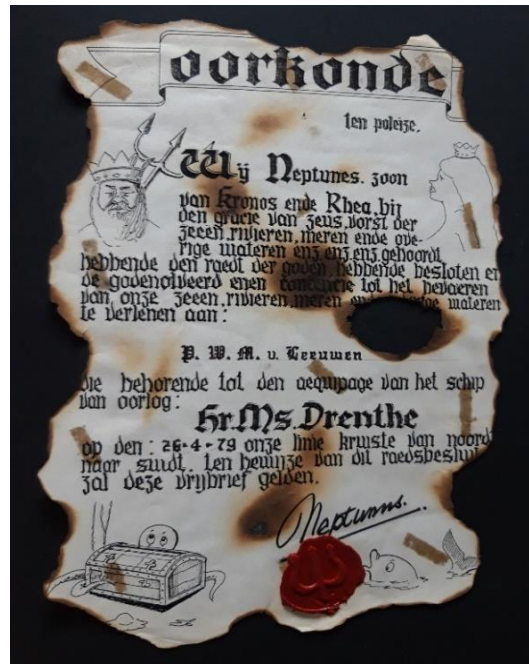
Nu was ik aardig besmet geraakt met het onderzeebootvirus, en een carrière bij de onderzeedienst zag ik wel zitten. Samen met mijn maatje Bert ging ik voor de keuring maar moest helaas in de druktank mijn meerdere erkennen. Ik vond het desondanks niet heel erg om verder te gaan op de vloot. Zo diende de volgende reis zich alweer aan, een plaatsing op Hr. Ms. Drenthe (D816), een onderzeebootjager uit de Friesland-klasse. Een vlotte dame uit bouwjaar 1956, volledig aangedreven door stoom, 60.000 pk, met een top van 36 knopen (een knoop is 1.852 km/uur). Diverse waarnemers konden het verschil niet zien tussen een speedboot en ons schip, wanneer wij op volle snelheid voeren. Deze was ik radar-operator (RAPP = Radio

Afstand Peiler Plot) waarbij ik met collega's het radarbeeld en het "plot" mocht bijhouden. Dit is een tafel waarbij op een horizontale glasplaat een van onderaf een soort kompasroos wordt geprojecteerd, meelopend met de koers en vaart van het schip, waarin alle scheepsbewegingen om ons heen worden bijgehouden op verschillende soorten papier met kleurpotloden, passer en liniaal. Groen voor vriend, rood voor vijand, blauw voor eigen schip en zwart voor neutraal. Doel van de reis: de Oost.

Vier maanden van huis, samen met de Tromp, de Kortenaer en de Poolster. Route: Middellandse Zee, het Suezkanaal, de Indische Oceaan, de Javazee en weer terug.

Een pure vlagvertoonreis met een beetje handelsmissie. Helemaal niet vervelend.

Een vlekkeloze reis met o.a. bezoeken aan India, Maleisië, Indonesië, Australië en Afrika. Het Marineleven heeft natuurlijk ook een keerzijde: oefeningen, ook 's nachts onder barre (weers-) omstandigheden, problemen met rusten, met collega's onderling, met leidinggevendenden, wateroverlast, ongedierte, enz.... Ofwel: "Voor de Marine wordt men niet ongestraft geboren". Het mag dus erger. Dat gebeurde ook tijdens de volgende reis.

Het was 12 november 1980 en we voeren midden in de Caribische zee op weg naar Curaçao voor een West-term van 7 maanden. Plotseling kwam de melding: "Attentie hier de brug: brand, brand, brand: brand in het voorketelruim. Dit is niet voor oefening. Ik herhaal brand, brand, brand: brand in het voorketelruim, niet voor oefening". Het was rond 11.00 uur, prachtig weer en ik was even uit het stuurhuis gelopen om op het F-dek een luchtje te scheppen. Iedereen rende naar zijn post, aangegeven op de rolkaart, die iedereen altijd bij zich heeft. Zo ook mijn persoontje.

We werden naar diverse posten gedelegeerd, om de brand onder controle te krijgen, de reddingsboten en -vloten uit te draaien en te bevoorraden, want we kwamen er al heel snel achter dat het mis was. Bij het uitdraaien van stuurboords-sloep zag ik twee jongens uit een luik naar boven komen die deerlijk verbrand waren. Ze konden niets meer zien en moesten op het dek worden begeleid naar de ziekenboeg. Dit waren de twee seiners die opdracht hadden gekregen om confidentieel materiaal te verbranden onder de ketel.

Dit materiaal gaat doorgaans in rolletjes met een elastiekje er omheen zodat het makkelijker door het ronde luikje kan. Wat hierbij fout is gegaan is nooit helemaal duidelijk geworden, maar er ontstond een steekvlam. Toevallig de enige stoker met Antilliaanse roots aan boord wilde het luikje sluiten met een bezemsteel maar stootte per ongeluk tegen een brandstof-aftapkraantje achter hem. Gevolg was een spuiters van stookolie recht in de vlam.

“Opname vanuit een patrouillevliegtuig”

Binnen de kortste keren stond alles in brand en moest iedereen rennen voor zijn leven. Zelfs kruipend onder de platen en onder het vuur door. Iedereen is eruit gekomen, op twee na: Eddie M. en Ite R. De een heeft het luik niet op tijd gehaald en de ander wilde de brandstoftoevoer afsluiten en is bij zijn poging overleden. Wrang detail: bij de jagers van de Holland-klasse zit deze over bakboord, bij de jagers van de Friesland-klasse over stuurboord. Eddie kwam van Hr. Ms. Holland. Na verloop van tijd werd iedereen naar het halfdek gedirigeerd om van daaruit aangewezen te worden. Ondertussen werden er rode flair's afgeschoten en mayday-berichten verstuurd. Het mocht niet veel baten. We zagen wel enkele schepen aan de horizon, maar die kwamen niet naderbij. Begrijpelijk achteraf, want een oorlogsschip vol munitie ga je wel uit de weg als-tie in brand staat.

Mijn taak werd omgevingskoeling op voorcompressor-ruimte, een klein compartiment vol gasflessen aan bakboord naast de whalegang. Perslucht op, anti-flash aan en lopen met die brandslang, samen met mijn slangengeleider. Door het blussen stond er al een aardig laagje water en moesten wij 10 meter waden in het donker, onder ons woedde de brand. Geen moment bang geweest want we waren allemaal goed opgeleid voor het blussen in nauwe ruimten met perslucht en het was vertrouwd terrein. We gingen als het ware op de automatische piloot. Het koelen moest op een gegeven moment vanaf de naastliggende trap, op enige hoogte, want het staan in het water begon problemen te geven. Na enige minuten kregen we het signaal van de leider dat we gewisseld moesten worden. Ik was niet zomaar los van de trap want mijn zolen van mijn kisten zaten aan de treden vastgeplakt. Toen het commandoteam eenmaal zekerheid had dat er zich niemand meer levend in het ketelruim bevond, is men gaan blussen met stoom. Dat heeft de brand uitgekregen.

“Slapen aan dek”

“Op sleeptouw”

Slapen konden we niet meer in het voorschip dus werden alle matrassen het dek op gesleept. Ondertussen was het schip dat we moesten aflossen, de Hr. Ms. Rotterdam, ingelicht over onze situatie en werd er met spoed opgestoot. Normaal duurt dat een dag maar nu werd dat 12 uur waarbij diverse veiligheden werden omzeilt. Terwijl de Rotterdam onderweg was kregen we ondersteuning van het Venezolaanse oorlogsschip Sucre. Ze bleef in de buurt voor eventuele calamiteiten. De volgende dag kwam ons zusterschip. De hele brede zij stond vol met manschappen om onze deplorabele toestand in ogenschouw te nemen. Niet veel later werden we op sleeptouw genomen voor de reis van twee dagen naar Willemstad. De aankomst was niet zoals gewoonlijk met vlaggen en fanfare maar stilletjes om 2 uur 's nachts. Twee lege aluminium kisten kwamen aan boord om even later weer te verschijnen, ieder beschikbaar bemanningslid stond opgesteld om de jongens eer te bewijzen. Het was erg emotioneel en we waren als het ware op slag veteraan, maar dan in vreedstijd. Later volgde de uitvaartdienst met dikke brokken in onze keel.

Slapen deden we navolgende weken in barakken totdat de Rotterdam gereedgemaakt was om zijn volgende West-term in te gaan.

De oude bemanning was inmiddels overgevlogen naar Nederland. Voor deze mannen een vreemde ervaring want ze waren "ineens" thuis. Zoals dat gaat met militairen is het even schudden met de kop en weer door. De verdere 6 maanden verliepen nagenoeg zonder problemen al verloren we na 2 maanden opnieuw een bemanningslid ditmaal aan een hartaanval. Toch was het niet allemaal kommer en kwel want we deden mooie havens aan en konden als vanouds weer los op drank en vrouwen. Het hoort er allemaal bij. Op Google is nog steeds een artikel te vinden over deze gebeurtenis. Het ontstaan, het verloop en het onverkwikkelijke vervolg is te vinden op: "Brand op Hr. Ms. Drenthe".

Na aankomst op Schiphol (ook wij) was het tijd voor een verdiende walplaatsing voor langere duur. Na drie grote reizen, eskaderoefeningen waarin ook van alles gebeurde zoals wind met orkaankracht waarbij we flinke averij opliepen en het dok in moesten. Ook verloren we bijna een sloep en bemanning (ik waas haak vóór op deze sloep) toen we voor anker lagen bij Torquay. Dankzij en ondanks de hoge zeeën en het verstrikt raken van de voorvanglijn in de schroefas haalden we het maar net. Toch een leuk detail: we moesten wachten op de duiker en in de tussentijd gingen we het

stadje in om wat indrukken op te doen, “toevallig” kwamen we in een oud zeemanshuis terecht met uitzicht op de haven. De oudjes vielen stijl achterover toen ze ons binnen zagen komen in onze druipende pakken met onze zwemvesten nog om. Het werd heel gezellig en de oudjes hadden de middag van hun leven.

Walplaatsing dus en een heel aangename mag ik wel zeggen. Ik was het binnenplein van de Operationele School aan het aanvegen toen de bootsman naar me toe kwam met de mededeling dat ik mij moest melden bij Bureau Opleidingen. Daar kreeg ik te horen dat ik mij moest melden bij het opleidingscentrum voor Helikopter Directie Officieren, een functie die trouwens ook openstond voor onderofficieren. Ik zou piloot gaan spelen in een simulator samen met een vrouwelijke collega. Mijn Engels was inmiddels boven gemiddeld dus dat zal we de reden geweest zijn voor deze plaatsing. We zaten met vijf mensen naast elkaar achter beeldschermen, aangestuurd door een computer. In het midden het hoofd opleidingen, aan weerszijden twee sergeanten-majoor en daarnaast twee matrozen. Aan de andere kant van de muur bevonden zich twee ruimten waar de cursist het vel over de oren werd gehaald. Wij piloten moesten op aanwijzing van onze sergeant-majoor allerlei simulaties uitvoeren zoals een alternator- of collector failure, een fout in het kompas, radioproblemen en meer van die ongein, niet wetende dat ik later in mijn loopbaan ook aan de beurt zou komen. Na deze 1,5 jaar was ik inmiddels zes jaar in dienst. Ik had niet veel trek in een onderofficiersopleiding van meer dan een jaar dus werd ik matroos 1 OC (Oudste Categorie), dit betekende dus: strak pak, stropdas en platte pet.

Ik was inmiddels 26 en één van de oudste matrozen die nog met een muts op rondliep. Natuurlijk was ik erin geluisd en binnen de kortste keren was ik aan het blokken. Vele plaatsingen volgden op diverse S-fregatten in diverse functies. Ik was nog steeds vrijgezel en varen was mijn lust en mijn leven. Ook de marine collega's pasten daar perfect in ongeacht hun rang. Van alle commandanten die ik meegemaakt heb steekt er 1 bovenuit: Driekus Hey.

Een man met natuurlijk gezag en een uitmuntend onderzeebootcommandant. Zelfs in kamerjas dwong hij nog respect af en kwam als zodanig rustig polshoogte nemen in de commando-centrale. Een prachtig mens die het verdiend om hier genoemd te

worden. In het Marine Museum kan men kennis maken met deze gigant wanneer hij op video uitleg geeft over de Onderzeedienst.

Een neventaak van een korporaal-onderofficier is het begeleiden van “takenboekers” en het toezicht houden bij schoon schip. Daar bleek ik talent voor te hebben. Het valt niet mee om jonge mensen een taak te geven die ze over het algemeen niet aanstaat, zoals het schoonmaken van toiletten, doucheruimten, de slaapverblijven en daar controle op te houden. Voor mij is het altijd de toon die de muziek maakt, rechtvaardig straffen of belonen horen daar ook bij met als motto: ernaast als het kan, erboven als het moet.

Zo zag ik mijzelf bij iedere volgende plaatsing meteen aangesteld in deze functie want de Marine blijft een kleine wereld met een grote familie. Alle verdere wetenswaardigheden tijdens deze periode; zoals de onvermijdelijke korte en lange reizen met diverse gebeurtenissen lijkt mij een mooi gespreksonderwerp voor de bakstafel iedere maand. Niettemin is er één reis dat het vermelden waard is en waaraan ik mijn veteranenstatus heb te danken: De Golfoorlog.

Mijn opleiding tot Helikopter Directie Officier was het jaar daarvoor op niets uitgelopen vanwege opkomend slecht weer. Bij mijn briefing gaf de helikopterbemanning aan dat ze onder deze weersomstandigheden niet optimaal konden presenteren en dat dat gevolgen zou kunnen hebben voor het verloop van de opleiding. Ze zijn Airborn gegaan maar het bleek niet te doen, einde verhaal.

De volgende plaatsing was de Hr. Ms. Philips van Almonde. Deze was voorbestemd voor een operatie in de Perzische Golf met een duur van vier maanden. Ook een mooie uitdaging en een uitgelezen kans om eens in een oorlogssituatie te opereren. Operatie Desert Shield was inmiddels in volle gang en we gingen de Jacob van Heemskerck aflossen. Op 17 januari 1991 was het dan zover en we vielen meteen met de neus in de boter. Twee dagen eerder was er een ultimatum uitgegaan naar Saddam waaraan hij binnen twee dagen moest voldoen. Iedereen wist dat dat niet ging gebeuren dus was inmiddels oorlogswacht van kracht om op middernacht over te gaan tot gevechtswacht. Ik lag inmiddels gekleed op bed na afgelost te zijn en was meteen op post nadat de commandant de melding had gedaan. Mijn functie was

STIR-operator en ronde meteen naar mijn post achter de vuurleidingsinstallatie naars de WM-25 controller. Ik zat nog maar net of daar kwamen de eerste radarcontacten op de schermen. Hele formaties fighters op weg naar Koeweit vanaf de vliegkampschepen. Automatisch ga je het aantal vliegtuigen tellen per formatie om te zien hoeveel er straks terug zullen komen.

Later volgden de geleidewapens afgevuurd vanaf diverse schepen om ons heen. Om te voorkomen dat andere schepen ze zouden classificeren als inkomend lucht doel (ze vlogen over de schepen heen) en we ze uit de lucht zouden schieten, werd het codewoord "Freeride-Freeride" uitgezonden op de verbinding op elk genummerd contact op onze radars. Het was een heel spektakel en iedereen was oppergeconcentreerd. Nadat dit zo enkele uren doorging en er geen gewapend respons kwam van Irak en alle vliegtuigen veilig teruggekeerd waren, gingen we terug naar oorlogswacht, twaalf uur op en twaalf uur af. Dit hebben we 27 dagen volgehouden. Er is nog nooit een varende eenheid geweest binnen de KM die zo lang oorlogswacht heeft gedraaid en we waren onder de hand toe aan het strekken van onze benen, dit werd Dubai. Dubai was nog lang niet de stad van nu. Er stonden al wel hoge flat- en kantoorgebouwen, maar bij lange na niet de hoeveelheid van tegenwoordig. De grondoorlog was nog niet aangevangen en onze taak was het verkennen op zee en het beschermen van High Value Units zoals vliegkampschepen in een scherm op enkele tientallen mijlen afstand.

Gelukkig was er af en toe gelegenheid tot havenbezoek waarbij we mochten passagieren aan de wal. We deden daarbij Abu Dhabi en Muscat (Oman) aan. Na enkele weken werd het grimmiger. De landoorlog was inmiddels in volle gang en onze aanwezigheid voor langere duur op zee werd een vereiste.

Vooraf het opsporen van (drijvende) zeemijnen had hoge prioriteit. Er waren genoeg collega's aan boord die daar slecht van sliepen. Ze zijn inderdaad met regelmaat gevonden o.a. door onze heli en onschadelijk gemaakt. We hebben daarbij ook de USS Mercy (een enorm hospitaalschip) mogen begeleiden om een veilige zee rondom te scheppen. Het werd pas vervelend toen

Sadam besloot om zoveel mogelijke oliebronnen in de fik te steken. Na een aantal dagen was het overdag net zo donker als 's nachts en je zal alleen een klein streepje licht aan de horizon. Niet heel prettig om buiten te zijn en het schip zag er na verloop van tijd uit als een mijnwerkster. Nadat de oorlog met succes was beëindigd en we weer in Dubai aankwamen konden we in diverse etalages de foto's bekijken (en kopen) wat er was aangericht, die waren niet prettig om te zien. Natuurlijk de onvermijdelijke verwoestingen maar ook het menselijk leed en de verminkingen die het gevolg zijn van een oorlog.

En zo ging “Jan Kaas” na vier maanden weer op huis aan. Het thuisfront was prima op de hoogte gehouden door de KM maar natuurlijk waren er meldingen in de media waar het thuisfront niet op zat te wachten en voor grote onrust zorgden. Als je er zelf zit kun je de situatie veel beter beoordelen, nietwaar?

Thuiskomen was een groot feest. De vlag hing uit, ook bij de burens en er was taart. Ik voelde me een beetje opgelaten want het viel toch allemaal wel mee? Voor mij bleek dit avontuur een keerpunt te zijn voor mijn toekomst bij de Marine. Was dit het nu? Heb ik me daar al die jaren voor uitgesloofd? Na de val van de Berlijnse Muur hadden we ook geen “vijand” meer waar we onze motivatie uit konden putten. Ik had echt het gevoel dat ik alleen maar meehielp met opkloppen van het zeewater zonder dat het veel dikker werd.

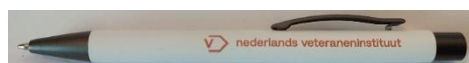

Ik had “alle” havens wel gezien en het gevoel van avontuur was eruit. Zodoende de stoute schoenen aangetrokken en bureau administratie binnengelopen van Hr. Ms. Callenburgh waarop ik nu voor de tweede keer geplaatst was. De hele cyclus van opwerken stond weer op de rol en ik was er klaar mee. Alle typemachines vielen stil toen ik om het formulier “Ontslag uit Rijks Zeedienst” vroeg. De dienstdoende majoor Toelis stak meteen zijn hoofd om de hoek met de woorden: “Wat doe jij nou? en Koffie voor de sergeant!”. In het gesprek deed ik mijn motivatie uit de doeken en kreeg ik te horen dat ik één van de zeer weinigen was die vanaf een varende plaatsing ontslag aanvraagde. De Marineleiding heeft mijn

ontslag aanvaard hoewel er een gebrek aan WM-25 controllers was. Later kwam ik erachter dat de Marine inmiddels aan het afbouwen was en mijn timing eigenlijk wel op een goed moment kwam.

Hierbij heb ik jullie een kijkje kunnen geven van mijn tijd bij de Marine.

Ik draag mijn pen over aan Lodewijk Grooters en wens hem veel plezier met het schrijven.

3. Herdenking bij het Halifax-monument.

Op woensdag 22 mei j.l. vonden enkele voorbereidende werkzaamheden plaats bij het Halifax-monument in de Haaswijk in Oegstgeest. Het algemeen bestuurslid, de heer Dusoswa had een vlag aangeschaft van het 51e R.A.F.-Squadron uit de Tweede Wereldoorlog, waartoe het toestel, dat indertijd in Oegstgeest is neergestort, deel van uitmaakte. Om deze vlag tijdens de herdenking te kunnen plaatsen, moest een stevige bevestiging in de grond worden gezet. De heren Hermans (met zoon) en Dusoswa zorgden er voor, dat alles op tijd voor de herdenking gerealiseerd was.

De voorbereidende werkzaamheden.

Op donderdag 23 mei j.l. werd de plechtige herdenking gehouden bij het monument in de Kleyn Proffijtlaan in de Haaswijk. Rond 19.15 uur verzamelde het complete bestuur van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) zich in de omgeving van het monument. Daar waren inmiddels al een aantal militaire voertuigen uit WW-II gearriveerd. Een drietal WW-II Willy-jeeps (één van de “Able-Compagnie”) en twee van trouwe bezoekers van het Veteranencafé, n.l. de heer Grooters uit Warmond en de heer van der Laan uit Oegstgeest, sloten zich op eigen initiatief aan bij het andere historische voertuig, waarin een U.S. twee-sterren Generaal was gezeten.

Inmiddels hadden zich ook al enkele andere Veteranen en geïnteresseerde inwoners van de Haaswijk bij het monument verzameld. Terwijl het aantal belangstellenden toenam, arriveerde doedelzakspeler Sam Léoné van de Oegstgeester doedelzakband “The Red Rose of Logbuie Pipes and Drums”, die langzaam voorbij marcherend het lied: “Flowers of the Forrest” ten gehore bracht. Voordat de initiatiefneemster van deze herdenking, mevrouw van Tongeren, algemeen bestuurslid van het Comité Herdenken en Vieren -om 19.45 uur- een toespraak hield, verzocht ze de heren Dusoswa en Hermans om de vlag van Squadron 51 in de houder te plaatsen en zich op te stellen achter het monument. Aansluitend vertelde ze de aanwezigen, wat zich hier in de nacht van 23 op 24 mei 1943 had afgespeeld, in de aanloop naar het fatale gebeuren. In de vroege morgen van de eerdergenoemde datum keerde een Handley Page Halifax –een viermotorige bommenwerper van squadron 51 van de Royal Air Force- terug van een missie in het Roergebied, waar ze –tezamen met 824 andere toestellen- een aanval had uitgevoerd op de Duitse industrie bij Dortmund. Het toestel raakte echter uit koers en zocht alleen zijn weg terug naar de thuisbasis in Yorkshire. Dat maakte de Halifax extra kwetsbaar, want hij kon nu niet op de bescherming van de andere toestellen rekenen. Het Duitse radarsysteem, Himmelbett geheten, ontdekte met zijn Würsburgradar, het eenzame toestel en stuurde er een ME-110 Messerschmitt nachtjager op af. De Duitse piloot beschoot vervolgens de Halifax-bommenwerper – die zijn eerste operationele vlucht maakte en pas door de vliegtuigfabriek was afgeleverd- boven de toenmalige Morsebelpolder in Oegstgeest, waarna de piloot in het donker probeerde een noodlanding te maken, waarbij het toestel neerstortte en zich met zijn neus in de grond boorde. Bij deze crash kwam de zevenkoppige Engels-Canadese bemanning om het leven. Vier van de inzittenden werden begraven bij het Groene kerkje in Oegstgeest; drie leden van de bemanning, die zich in het voorste gedeelte van het toestel bevonden, konden niet geborgen worden en bevinden zich nog altijd in het wrak, dat diep in de bodem verzonken zit.

In 2009 werd een monument op de plaats van de crash opgericht, waar men jaarlijks op de datum van het gebeuren en ook op 4 mei, een herdenking houdt. Met behulp

van nauwkeurige metingen en van grondradar, werd –tijdens de bebouwing van de Haaswijk- de precieze plaats van het neerstorten van het toestel vastgesteld, waarna exact op die locatie, het monument werd geplaatst. Recentelijk is het monument –in opdracht van de Gemeente- door een gespecialiseerd bedrijf gerestaureerd. Mevrouw van Tongeren dankte de Gemeente in haar toespraak hier dan ook voor.

Na de toespraak –om 20.00 uur- werd 2 minuten stilte gehouden, waarna door de dochters van mevrouw van Tongeren, Bojoura en Moïse du Clou, enkele gedichten werden voorgedragen en enkele bloemstukken werden gelegd, namens het Comité Herdenken en Vieren. Hierna was de beurt aan de Veteranen. De voorzitter, de heer Verdonk legde een mooi bloemstuk, namens de Stichting Veteranen Oegstgeest. Vervolgens werd door de Veteranen de houding aangenomen en een eerbewijs gebracht. Andere instanties volgden daarna, waarbij bloemen werden gelegd bij het monument, door o.m. de Oranjevereniging Oegstgeest en de Wijkvereniging Haaswijk. Verder legde de Consul van de Oorlogsgravenstichting, de heer Vlasveld tezamen met Wethouder van Tongeren een fraai bloemstuk. Ook een aantal bewoners van de Haaswijk en andere geïnteresseerden legden bloemen. Tijdens de plechtigheid bracht de doedelzakspeler nogmaals een historisch lied ten gehore, waarbij hij langzaam wegliep en waarmee symbolisch het verdwijnen van het toestel werd uitgebeeld. Het was een melodie die ook in Engeland vaak bij herdenkingen wordt gespeeld, n.l. “Sleep Dearlie Sleep”. Opvallend was verder het grote aantal kinderen, dat bij deze herdenking aanwezig was en die ook bloemen legden. Dat is uiteraard een goede zaak! Mevrouw van Tongeren –de initiatiefneemster van deze herdenking- en de heer Dusoswa werden na afloop geïnterviewd door de regionale Unity TV, omroep Sleutelstad.

Rond 20.30 uur werd de herdenking beëindigd en gingen de aanwezigen, nog onder de indruk van het gebeuren, uiteen. De militaire voertuigen keerden terug naar hun thuisbasis.

5. Het Veteranencafé van 13 juni 2024.

Op donderdag 13 juni j.l. was er weer een Veteranencafé, zoals altijd georganiseerd in het Dorpscentrum in Oegstgeest. Tussen 16.00 en 18.00 uur arriveerden zo'n 18 gasten in de "Bomenzaal", waar de "Veteranentafel" al gedekt stond. Toen de eerste drankjes reeds genuttigd waren, kwam de beheerder van het Dorpscentrum, de heer Brouwer met een drietal schalen vol hartige hapjes (kipstukjes, saté, kroepoek en andere heerlijkheden).

Normaliter verzorgen de leerlingen van de Leo Kanner School de snacks voor de Veteranen, maar vanwege de (examen)drukke op school, hadden ze daar deze keer van afgezien. Wel, de gasten vonden dat helemaal niet zo erg en genoten van de Oosterse hapjes, terwijl ze werden "vereeuwigd" door de "Hoffotograaf", de heer van Elk. Nog een andere leuke bijkomstigheid deze keer, was het verstrekken van een aantal fraaie speldjes (pins), van het R.A.F.-Squadron 51, waartoe de Halifax-bommenwerper, die indertijd in Oegstgeest neerstortte, deel van had uitgemaakt. De penningmeester van de Stichting, de heer Hermans, had voor alle deelnemer die een actieve rol hebben gespeeld bij de herdenking van 23 mei j.l. in de Haaswijk, deze mooie herinnering aangeschaft. Een geste, die bijzonder op prijs werd gesteld.

Onderwerp van gesprek was deze keer o.m. een verslag van de heer Grooters, die (tezamen met zijn tweelingbroer, die uit de U.S.A. was overgekomen) een week in Normandië had doorgebracht en aanwezig was geweest bij een aantal herdenkingen. Geheel in stijl, had hij zijn WW-II jeep meegenomen naar Frankrijk, om de vele gebeurtenissen rond D-day, op een aparte manier te herbeleven. Om 18.15 uur verlieten de laatste deelnemers van het Veteranencafé het Dorpscentrum, om tevreden terug te zien, op een gezellige bijeenkomst.

6. Bespreking in Voorhout

Op vrijdag 28 juni j.l. werden de voormalige voorzitter van de Stichting Veteranen Ontmoetings Centrum Duin- & Bollenstreek (VOCD&B), de heer Grooters en de voormalige 2e secretaris en coördinator van de vrijwilligers van diezelfde Stichting, de heer van den Houten, ontvangen door de Burgemeester van Teylingen, mevrouw Breuer en haar secretaresse, mevrouw Thevenet, in het Bestuurscentrum van de Gemeente Teylingen in Voorhout. Het doel van dit bezoek was het bespreken van de Veteranendag in de Gemeente Teylingen, die gepland is op 17 september a.s. Een aantal jaren ondersteunen Veteranen van Oegstgeest, middels de Hoboko-groep (hofmeesters, botteliers en koks), de Veteranendag van Teylingen, die tot voor kort georganiseerd werd in het Zorgcentrum "Bernardus" in Sassenheim.

De interesse in deze Veteranendag was de laatste jaren wat teruggelopen en de Gemeente had beide eerdergenoemde Veteranen uitgenodigd, om advies te geven over een "Teylinger Veteranendag nieuwe stijl". Van 10.30 t/m 11.45 uur werd hierover vergaderd met de vertegenwoordigers van Teylingen. Op advies van de oudbestuursleden van het VOCD&B gaat de Gemeente Teylingen de a.s. Veteranendag grotendeels organiseren volgens het concept, zoals de Gemeente Oegstgeest dat doet (groepsfoto, interessante spreker, de "blauwe hap" opscheppen door het Gemeentebestuur en enkele andere details). De Veteranendag wordt ook niet meer georganiseerd in de grote zaal van het Zorgcentrum "De Bernardus" in Sassenheim, maar in een kleinere en gezelliger zaal van het Bestuurscentrum in Voorhout. Ook wil men geen live muziek meer met een of andere band, want de Veteranen willen praten met hun collega's en muziek luisteren kunnen ze elders. Enkele leden van de Hoboko-groep zullen de organisatie in Voorhout ondersteunen. De Burgemeester was zeer tevreden over de plannen en was ook ingenomen met het feit, dat Veteranen uit de Duin- & Bollenstreek –nu daar geen Veteranenhuis meer is opgevangen worden in het Dorpscentrum in Oegstgeest.

Na de bijeenkomst verlieten de Veteranen het Bestuurscentrum en brachten nog even een bezoek aan de gezellige markt aldaar. Soms moet je het nuttige verenigen met het aangename.

7. Veteranenbijeenkomst Oegstgeest

Eveneens op vrijdag 28 juni j.l. werd de Veteranendag in Oegstgeest weer gehouden in het Gemeentehuis. Zo'n 40 Veteranen en hun partners of begeleiders gaven gehoor aan de uitnodiging van de Gemeente en omstreeks 16.30 uur arriveerden zij in de hal van het imposante gebouw. Daar was door de Consul van de Oorlogsgravenstichting, de heer Vlasveld, een mini-tentoonstelling van de Tweede Wereldoorlog ingericht die best wel interessant was.

Na de tentoonstelling bekeken te hebben, kregen de Veteranen door een personeelslid van het Gemeentebestuur een anjer opgespeld, waarna de gezellig ingerichte Raadszaal werd betreden en men kon plaatsgenomen aan de feestelijk gedekte tafels. Het gehele bestuur van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) was aanwezig.

Om 17.30 uur opende de Burgemeester, de heer Jaensch de bijeenkomst en heette de aanwezigen hartelijk welkom. In zijn toespraak bedankte hij o.m. de Veteranen, voor datgene wat zij voor de samenleving hadden gedaan. Ook vertelde hij nog over het onderhoud aan de Oorlogsgraven, dat maandelijks door de Oegstgeester Veteranen wordt verricht en hij vertelde daarbij, dat de Gemeente Oegstgeest de enige Gemeente in Nederland is, waar dit gebeurt, overigens tot grote tevredenheid van de Oorlogsgravenstichting.

De Burgemeester introduceerde vervolgens de spreker van deze bijeenkomst, de heer Verdonk, die tevens voorzitter is van de Stichting Veteranen Oegstgeest. De heer Verdonk, Kapitein der Mariniers b.d. en o.m. oud lid van de Bijzondere Bijstands Eenheid (BBE) van het Korps Mariniers, hield een interessante lezing over de treinkapingen en andere acties die indertijd door de Molukkers in Nederland zijn uitgevoerd, aan het eind van de 70-er jaren.

Bij een heleboel aanwezigen waren die gebeurtenissen uit het verleden, nog op hun netvlies gebrand. Middels foto's en korte filmpjes werd een duidelijke uitleg gegeven, over de gebeurtenissen die destijds hebben plaatsgevonden en die heel Nederland in de ban hielden. De spreker raakte er zelfs een beetje geëmotioneerd van, toen hij de geschiedenis vertelde, na jarenlang hierover gezwegen te hebben.

Nadat een aantal aanwezigen nog wat vragen over het onderwerp hadden gesteld, werden de Veteranen verzocht, om op het bordes aan te treden, voor het jaarlijkse "Staatsieportret", wat tijdens de Veteranendag gemaakt wordt. Het aardige van deze jaarlijkse groepsfoto is, dat hij enige tijd later thuis wordt bezorgd, als een passend aandenken, aan deze Oegstgeester Veteranendag.

Na de "fotosessie" was het tijd voor het Indisch Buffet, oftewel de traditionele "Blauwe Hap", verzorgd door Toko Liyang Liyang uit Sassenheim. Tafel voor tafel begaven de gasten zich naar een nabijgelegen zaal waar de Burgemeester en een aantal Wethouders de Oosterse ingrediënten op de borden schepten. Lange tijd werd er genoten van alle heerlijkheden, terwijl de gasten allerlei herinneringen ophaalden.

Na de maaltijd werd nog een tijdje gezellig nagepraat, terwijl het bedienend personeel koffie & thee serveerde, met een veteranengebakje. Ondertussen ging de Burgemeester met de microfoon de Raadszaal door en stelde hier en daar aan een aantal Veteranen en hun begeleiders, wat vragen, wat soms de nodige hilariteit ocriep. De vragen varieerden van parachutespringen tot het aantal kleinkinderen en alles wat daar tussen zat.

Omstreeks 19.30 uur werd de bijeenkomst beëindigd en langzamerhand verlieten de gasten de Raadszaal om –tevreden- huiswaarts te keren. Bij het verlaten van het Gemeentehuis kregen de Veteranen nog een mooi cadeau aangeboden, n.l. het boek “Bang voor mooi weer”, Oorlogssporen in Leiden en omgeving, van de schrijver Ruurd Kok. Deze schrijver verzorgd ook rondleidingen op voormalige plaatsen in Leiden uit de Tweede Wereldoorlog. Sommige Veteranen van Oegstgeest hebben al eens deel genomen aan zo’n interessante excursie, die ook deels over Oegstgeest gaat.

Na hun vertrek begonnen sommige Veteranen zich al weer geestelijk voor te bereiden voor de 20e editie van de Nederlandse Veteranendag in Den Haag, die op 29 juni op het Malieveld en in het Centrum van de “Hofstad” gehouden zou worden. Een verslag daarvan ziet U in de volgende Nieuwsbrief.

8. Medaille “Verdediging en Veiligheid”

De oudste Veteranenvereniging van België is genaamd;

“De Koninklijke en Menslievende Vereniging Draggers van Eretekens en Medailles van België”

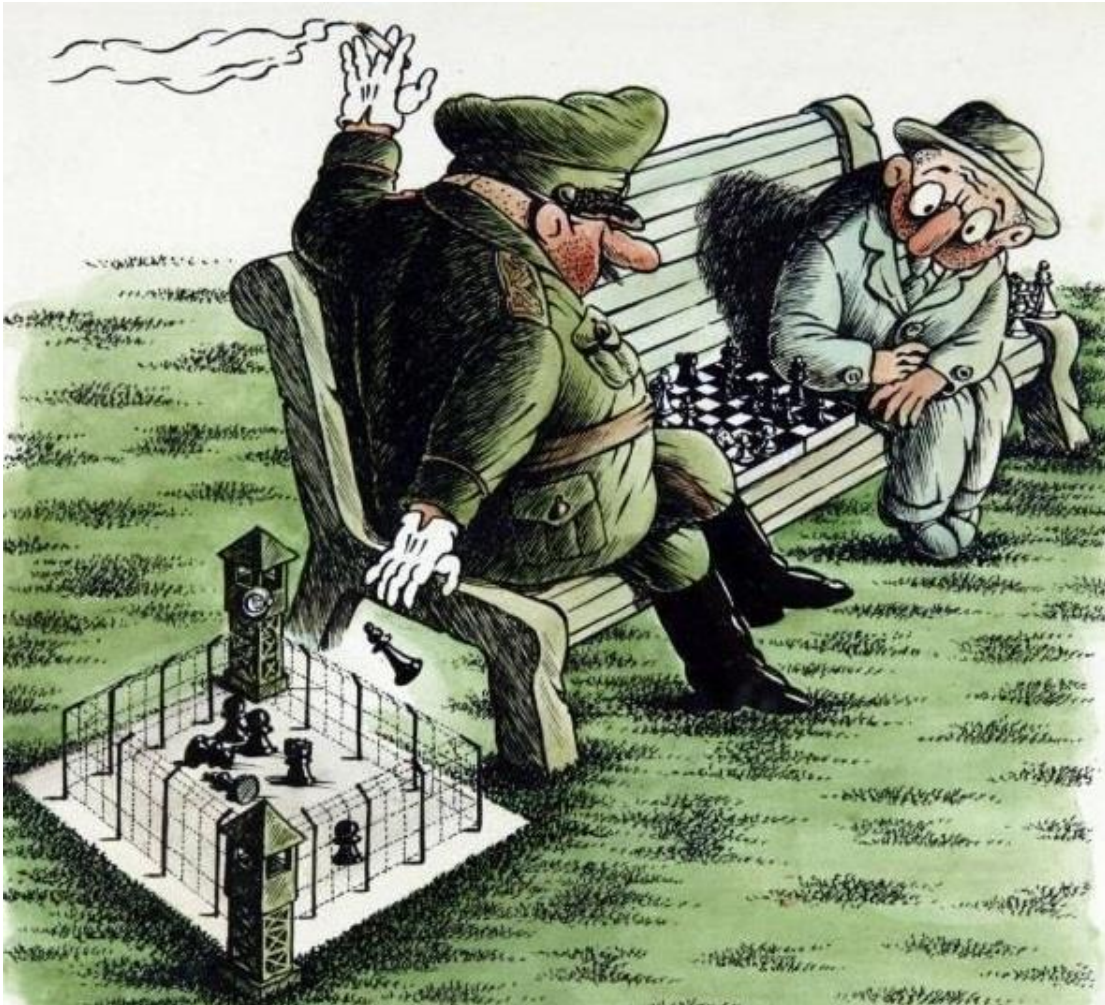
Deze vereniging bestaat al sinds 1865 en is onderverdeeld in een aantal afdelingen, waaronder ook een Nederlandse. Een van de Waalse afdelingen heeft begin dit jaar besloten een speciale erkentelijkheidsmedaille in het leven te roepen. Deze medaille wordt toegekend aan eenieder die zich verdienstelijk heeft gemaakt voor de samenleving. Speciaal voor alle militairen, politieagenten, brandweermensen en ambulance personeel.

Alle leden van de verschillende afdelingen, ook de Nederlandse, kunnen voor de medaille worden voorgedragen. Bij de medaille hoort tevens een op naam gestelde oorkonde. Voorwaarde is dat men lid is van de landelijke overkoepelende vereniging, maar dat kan al voor € 14,- per jaar.

Mocht u er meer over willen weten; Willem van den Houten en Bert Hermans kunnen u er alles over vertellen.

9. Humor in uniform.

10. Collage

